

WEZWANIE DO ŚWIĘTOŚCI

Księga Kapłańska

Tematyka Księgi Kapłańskiej

Księga Kapłańska miała stanowić dla kapłanów pomoc, coś w rodzaju „podręcznika” do nauki różnych form kultu praktykowanych w Starym Testamencie, ale także do przekazywania Izraelitom podstawowych zasad życia moralnego. Księga Kapłańska regulowała całą sferę związaną ze sprawowaniem kultu i obchodzeniem świąt, które pomagały Izraelowi upamiętniać zbawcze działanie Boga w swojej historii. Jednak jej zasadniczym celem było zachęcić ludzi do oddawania prawdziwej czci Bogu i realizowania najważniejszej moralnej postawy w życiu codziennym, a mianowicie postawy miłości między ludźmi. Pośród wielu przepisów, które bardzo precyzyjnie ujmowały kwestię składania różnych ofiar, zachowania czystości rytualnej czy innych praw dotyczących kapłaństwa w Izraelu, znajduje się zbiór, który nazywa się „Prawem świętości” (por. Kpł 17-26). Prawo to jest bardzo charakterystycznym fragmentem Księgi Kapłańskiej, gdyż zawiera pouczenia dotyczące życia rodzinnego, małżeńskiego i społecznego. Jeżeli dodamy, że „Prawo świętości” stanowi najstarszą część tej księgi, to możemy powiedzieć, że Księga Kapłańska jest skierowana do każdego wierzącego człowieka. Jeżeli chodzi o autorstwo tego pisma to, podobnie jak w przypadku pozostałych części Pięcioksięgu, nie możemy wskazać żadnej konkretnej osoby. Księga powstała w środowisku kapłańskim i chociaż znajduje się na trzecim miejscu w Pięcioksięgu, to jednak została zredagowana najpóźniej (ostateczna redakcja nastąpiła w VI lub V w. przed Chr.). W Pięcioksięgu znajdujemy wiele tekstów, których autorami są kapłani. Wszystkie te teksty tworzą tzw. tradycję kapłańską. Miejscem, gdzie ta tradycja została zebrana i rozwinęła się, była Babilonia. To tam, po deportacji (po roku 586 przed Chr.), znaleźli się prawie wszyscy kapłani. Dzięki ich działalności w Babilonie Izrael nie utracił swojej tożsamości religijnej, a opisane przez kapłanów działanie Boga w historii Narodu Wybranego stanowi fundament religii Izraela.

Funkcja i teologiczne przesłanie Księgi Kapłańskiej

Dla lepszego zrozumienia funkcji Księgi Kapłańskiej należy przywołać jej kontekst. Izrael dopiero co wyszedł z Egiptu, a teraz znajduje się u stóp góry Synaj. Naród Wybrany żyje na pustyni i wciąż nie wszedł do Ziemi Obiecanej. Brak posiadania własnego państwa powoduje, że Izraelici nie są w stanie odpowiednio stosować danego im prawa. Jediną podstawą dla istnienia Narodu Wybranego w tej chwili jest doświadczenie wyjścia z niewoli egipskiej. To wszystko zawdzięczają działaniu Boga i dzięki Niemu są wolnym ludem, chociaż wciąż nie posiadają swojego kraju. W księdze Kapłańskiej doświadczenie wyjścia z Egiptu jest interpretowane w nowy sposób. Kiedy Bóg wyprowadził Izraela z Egiptu, wtedy „oddzielił” Izraelitów od innych narodów, szczególnie od Egipcjan, oraz „uświęcił” ich. Ten teologiczny fundament ma swoje konsekwencje dla istnienia Izraela. Kraj, który zostanie dany Narodowi Wybranemu,

należy wyłącznie do Boga, który będzie jego jedynym właścicielem. A to oznacza, że nie będzie „prawa własności” w Izraelu. Izraelici będą użytkować kraj, który daje im Bóg, ale nie będą go posiadać na własność. Księga Kapłańska mówi o „oddzieleniu” Izraelitów od innych narodów zwraca uwagę na fakt, że Naród Wybrany nie może postępować według praw i zwyczajów innych ludów. Zachowując swoją „odrębność”, będzie mógł odpowiedzieć pozytywnie na Boże wezwanie do świętości. Izraelici dzięki przestrzeganiu praw dotyczących kultu i życia moralnego mogli przekazać swoją wiarę i zachować tożsamość religijną. Bóg na kartach Księgi Kapłańskiej wzywa Izraelitów do świętości, która ma wyrażać się w czystości rytualnej i moralnej. Autor natchniony bardzo wyraźnie uświadamia nam, że pełnię świętości posiada tylko Bóg, który kieruje do swego ludu wezwanie: „Świętymi bądźcie, bo Ja jestem święty, Pan Bóg wasz!” (Kpł 19,2). Postawa Izraelitów w historii zbawienia często nacechowana była niewiernością wobec Boga. Z tego powodu ściąkali na siebie karę wygnania oraz liczne prześladowania ze strony otaczających ich pogan. Bóg jednak nigdy nie odrzucił swojego ludu, a tym, którzy pokutowali i przestrzegali Jego praw, zawsze okazywał miłosierdzie. Bóg oczekuje od swojego ludu świętości we wszystkich sferach ludzkiego życia. Księga Kapłańska, wzywając Izraela, aby strzegł świętości, przypomina kapłanom, że świętość ich życia ma być wzorem dla świętości laikatu (por Kpł 22,31-33). Również współcześni chrześcijanie powinni pamiętać, że cel kultu starotestamentalnego został zrealizowany w najdoskonalszej ofierze Jezusa Chrystusa. Księga Kapłańska przypomina nam wszystkim, że prawdziwy kult nie może być zbiorem martwych słów i gestów, które same z siebie nie mogą nas otworzyć na rzeczywistość Boga. Celem składania ofiar w Starym Testamencie było wejście w bliską relację z Bogiem i budowanie z Nim głębokiej więzi. Bóg, o którym mówi Biblia, jest bogiem bliskim dla każdego człowieka. Bóg jest Świętością, w której możemy uczestniczyć.